

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 153/2506

อัยการจังหวัดปัตตานี โจทก์ นายยะโกะ แบปาซา ล.

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 233, ป.อ. มาตรา 238, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 195, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 200

ย่อ / หลักกฎหมาย

1.คดีที่ศาลอุทธรณ์ยืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุก 4 ปี ย่อมฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 2.อย่างไรก็ดี ฎีกาตอนที่ว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจน น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้าเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233 นั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้นโจทก์ฎีกาไม่ได้ และ 3.จำเลยจะ ผิดมาตรา 238 ประมวลกฎหมายอาญานั้น ก็ต่อเมื่อ การกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา 233 นั้น เป็นเหตุให้ผู้โดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ชี้ขาดเสียแล้วว่า การที่รถคว่ำคนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัส ไม่ใช่เนื่องจากเหตุที่บรรทุกคนโดยสารเกิน จำนวน แต่เนื่องจากจำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาท หรืออีกนัยหนึ่ง เท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้น หาได้เนื่องจากเหตุที่จำเลย ได้กระทำความผิดตามมาตรา 233 นั้นไม่ จึงลงโทษตามมาตรา 238 ไม่ได้ ข้อ 2, 3 ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 18/2505

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยขับรถขนส่งคนโดยสารและของเกินจำนวนที่นายทะเบียนกำหนด และมี การบรรทุกน่าจะเป็นอันตรายแก่คนโดยสารในยานพาหนะนั้น ทั้งขับรถเร็วเกินอัตรา เป็นการ ประมาท ทำให้คนตายและบาดเจ็บ ของให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๔๗๗ ฯลฯ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙, ๒๓๓, ๒๓๘, ๒๓๙, ๒๔๑, ๓๐๐, ๓๙๐, ๙๐, ๙๑ ฯลฯ จำเลยให้การว่า ไม่ได้ขับรถประมาท เหตุเกิดขึ้นเพราะยางในรถยนต์ระเบิด เป็นเหตุสุดวิสัย ศาลชั้นต้นฟังว่า จำเลยบรรทุกของและคนโดยสารเกินอัตรา และขับรถด้วยความเร็วสูง ยางระเบิด รถแฉลบตกลงข้างถนนเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บ พิพากษาว่าผิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๑, ๓๐๐, ๓๙๐ และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๔๗๗ ฯลฯ มาตรา ๔ ให้จำคุก ๔ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๑ ซึ่งเป็นบทหนัก โจทก์อุทธรณ์ว่าต้องลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๘ วรรคแรก จำเลยอุทธรณ์ให้ยกฟ้อง หรือลงโทษเบาและ ลดโทษให้จำเลย ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า รถถึงหลักกิโลเมตรที่ ๙ ยางล้อหลัง ระเบิดรถถึงแก่อันตรายเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บ เห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นการ ประมาท เห็นด้วยกับศาลชั้นต้น ข้อที่จำเลยให้ลงโทษเบา นั้น ยังไม่เห็นด้วย เพราะเป็นเหตุให้ คนตายและบาดเจ็บถึง ๔๐ คน ข้อที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ความผิดของจำเลยเข้า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓ ต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๘ วรรคแรก ศาลอุทธรณ์เห็นว่ายังไม่พอฟังว่ามีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลใน ยานพาหนะนั้น และเห็นว่าข้อเท็จจริงกลับได้ความว่าจำเลยขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับ

คนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง ๓๐ กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่คนโดยสารได้รับก็เนื่องจากการขับรถของจำเลย ที่ศาลชั้นต้นไม่ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓, ๒๓๘ ขอบแล้ว พิพากษายืน โจทก์ฎีกาว่า ไม่เห็นพ้องด้วยในการที่ศาลอุทธรณ์ไม่ลงโทษจำเลยตาม มาตรา ๒๓๓, ๒๓๘ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น เข้าเกณฑ์ความผิดมาตรา ๒๓๓ แล้ว ศาลชั้นต้นจึงรับว่าเป็นฎีกาใน ปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาเห็นว่าคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น จำคุกจำเลยไว้ ๔ ปี โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ ปัญหาว่าฎีกาของโจทก์นี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ศาลฎีกาจะพึงรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ปัญหานี้ ได้ปรึกษาในที่ประชุมแล้วเห็นว่าฎีกาของโจทก์ตอนที่ว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์ นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลใน ยานพาหนะ อันเข้าหลักเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓ แล้วนั้น เป็นฎีกา ในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้น โจทก์ฎีกาไม่ได้ ศาลฎีกาจะวินิจฉัยเฉพาะข้อกฎหมายว่า ข้อเท็จจริงเท่าที่ศาลอุทธรณ์รับฟังมานั้น จำเลยมีความผิดตามมาตรา ๒๓๓ หรือไม่ คดีนี้ ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยบรรทุกคนโดยสารเกินอัตราถึงกับต้องเกาะข้างรถ ท้ายรถ ขึ้น หลังคาและยังมีน้ำแข็งก้อนใหญ่บรรทุกไปด้วยสีกว่าก้อน ข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ฟังมาว่า รถยนต์คันนี้ได้มีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่คนในยานพาหนะนั้นตามความในมาตรา ๒๓๓ นั้นแล้ว จำเลยจึงมีความผิดตามมาตรา ๒๓๓ แต่จำเลยที่มีความผิดอันจะถูกลงโทษตาม มาตรา ๒๓๘ หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า จะผิดมาตรานี้ก็ต่อเมื่อการกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา ๒๓๓ นั้น เป็นเหตุทำให้ผู้โดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ได้ ชี้ขาดข้อเท็จจริงเสียแล้วว่า ภายหลังที่ได้มีการบรรทุกคนโดยสารเกินอัตราดังกล่าวแล้ว จำเลยก็ได้ ขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับคนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง ๓๐ กิโลเมตร ทั้ง อันตรายที่คนโดยสารได้รับก็เนื่องจากการขับของจำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยไว้ว่า จำเลย ขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้มาก ทั้งนี้ ก็เท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงไว้แล้ว ว่าการที่รถคว่ำและคนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้น ไม่ใช่เนื่องมาจากเหตุที่บรรทุก คนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องมาจากเหตุที่จำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาท หรืออีกนัยหนึ่ง เท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้นหาได้ เนื่องมาจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตามมาตรา ๒๓๓ นั้นไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงย่อมยุติ โจทก์จะ ฎีกาคัดค้านไม่ได้ และศาลฎีกาก็จะรับฟังเป็นประการอื่นมิได้ ฉะนั้น คดีนี้จึงไม่มีทางที่จะลงโทษ จำเลยตามมาตรา ๒๓๘ ได้ พิพากษาแก้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่ว่า จำเลยผิดมาตรา ๒๓๓ แต่ บทที่ลงโทษจำเลยและการกำหนดโทษให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ทุก ประการ

องค์คณะ

ประกอบ หุตะสิงห์ · เชื้อ คงคากุล · เชื้อ คงคากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/153/2506>